

V úvodu práce Elena Kováčiková dobře vymezila oblast zvoleného tématu. Během práce se u autorky postupně prohlubovalo chápání a vymezení - co je krajina a jakou roli ve vytváření, vnímání a chápání má člověk. Těmto jasnějším vymezením přispělo i zkoumání lingvistických kořenů pojmu krajina, příroda v různých jazycích (například „kultura a natura“). Zajímavý a s tématem „hledání krajiny ve městě“ dosti související je problém virtuální krajiny, autorka jej otevřela, ale bohužel mu věnovala menší pozornost, než si zaslouží. Zaujala mě netradiční a zajímavá struktura prezentace historie krajinomalby, nepoužila chronologické řazení, ale rozdělila práci do tří celků: krajina jako zahrada, krajina jako zátiší a krajina jako kosmos. Toto členění lépe vyhovuje „úkolů“ hledání krajiny ve městě. Autoři, které uvádí, by se dali ještě doplnit, a tím by směřování úvah Eleny Kováčikové bylo ještě zřejmější.

Cesta, kterou Elena Kováčiková prošla při hledání výtvarné formy a uchopení námětu, vedla od romantizovaných vyloučených lokalit, přes střet „kultury a přírody“, k hledání a nalézání „nové“ harmonie. Ve vlastní tvorbě využívá tradiční malířské postupy, které jsou dobře zvládnuté a také korespondují s jejím hledáním krajiny.

Stručné, ale kvalitní zdůvodnění uvozuje didaktickou část „Krajina jako námět pro výtvarnou tvorbu dětí“. Dobře vybrané ukázky výtvarných děl jsou nejen inspirací, ale také ukazují mnohostrannost možností chápání tohoto nejen výtvarného problému.